

Като българка — Роза иска да иде съ цѣлия свой театъръ, но Павловичъ деликатно отбиѣа това нейно предложение: „Ми смо ради да видимо велику уметницу и да ioi се дивимо“. Защото:

Нама је мавно да би.
шу шу, Башу уметност ужи.
Вано.

И пакъ повтаря желанието на директора: „какъ би Ви хтели врло стално Васъ ангажовао“.

Прекрасно сж знаели сърбитѣ какво сж искали и какво сж преследвали съ това. Тѣ не сж искали Роза за украшение на своя театъръ — а за неговото обнов-ление. Защото: „Приятелитѣ на изкуството знаятъ *коя и какво* сте — че ще проломите пѣтъ („про-крчите пут“) съ Вашето изкуство, и че: „нашитѣ актьори отъ които мнозина трѣбва да ходятъ въ школа — надявамъ се да видятъ въ Вашата игра много поука за себе си и за своето дѣло“.

Наши мавно да.
Кожу мавно, још треба да шу у школу,
надам се виесте у Башо, ази доста
Баша ми је

Ето какъ сж разбирали сърбитѣ задачитѣ на своето изкуство.

И тѣ не сж селѣгали. Направили всички пригото-вления — изпратили дори билетъ за пѣтуване — Роза обаче не бърза — нито отговаря на телегра-мата на Ненадича: „Приемате ли нашитѣ условия“? А тѣ сж — предлагане най-висока заплата за постоянно ангажирване.

И едва когато Миланъ Павловичъ пише: „Уп-равникътъ нервозно пита — кога най-после ще дой-дете“, и още — че тя е *врло капризна натура* — тогава — болна както е — едва занесена въ хо-